

PRAKTYCZNA MODLITWA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 9 maja

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 1 Krł 19,1-18; Mt 6,5-8; Łk 11,2-4; Mt 6,5-15; Dn 9,4-19; Rz 8,26-27.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Ufaj mu, narodzi, w każdym czasie, wylewajcie przed nim serca wasze: Bóg jest ucieczką naszą!” (Ps 62,9).

Jak wygląda twoje życie modlitewne? Jak często się modlisz i jak gorliwie? Jak usilnie oczekujesz odpowiedzi na swoje modlitwy? Czy modlisz się regularnie, czy tylko doraźnie, w potrzebie? Czy w modlitwach zawsze prosisz o coś, czy także wielbisz Boga?

Czy modlisz się rano i przed posiłkami, czy także w ciągu dnia podczas codziennych zajęć? Czy bierzesz udział w spotkaniach swojej grupy modlitewnej i czy przez dłuższe okresy wspierasz innych za pomocą osobistej modlitwy? Czy w odpowiedzi na modlitwę doświadczyłeś mocy i obecności Boga zmieniających twoje życie?

Modlitwa jest stałą łącznością między nami (latoroślami) a Jezusem (Krzewem Winnym). „Jeśli mamy wzrastać i kwitnąć, musimy ciągle czerpać sok i pokarm z Żywego Krzewu. Gdy jesteśmy odłączeni od Żywego Krzewu, nie mamy żadnej siły”³⁸. Takie jest błogosławieństwo płynące z trwania w modlitwie. Bóg wysłuchuje nas oraz zawsze odpowiada w swoim czasie i w swój doskonały sposób, choć nie zawsze zgodnie z naszymi oczekiwaniami.

W tej lekcji będziemy studiować kolejne biblijne przykłady modlących się ludzi i rozważać praktyczne sposoby wzmacniania naszej codziennej praktyki modlitewnej.

³⁸ Ellen G. White, *Early Writings*, Hagerstown 1945, s. 73.

Wierny Bogu prorok Eliasz żył w trudnych czasach, gdy zły król Achab „czynów takich, pobudzających do gniewu Pana, Boga Izraela, popełnił więcej aniżeli wszyscy królowie izraelscy, jego poprzednicy” (1 Krl 16,33). Najbardziej dramatyczne doświadczenie w życiu proroka nastąpiło podczas konfrontacji na górze Karmel (zob. 18. rozdział *Pierwszej Księgi Królewskiej*). W wyniku tego niezwykłego wydarzenia Achab i jego poddani przekonali się, że Bóg odpowiada na modlitwy. Był to przełomowy moment w dziejach Izraela i niezwykła lekcja dla przyszłych pokoleń, przemawiająca mocno także i do nas.

Przeczytaj 1 Krl 19,1-18, zwracając szczególną uwagę na modlitwy Eliasza i reakcję Boga. Co było powodem zniechęcenia Eliasza? Jak odpowiedź Boga opisana tutaj różni się od tego, co nastąpiło na górze Karmel?

.....

.....

W ciągu jednego dnia, mimo odpowiedzi Boga na każdą modlitwę Eliasza, prorok doświadczył diametralnej zmiany stanu emocjonalnego, umysłowego i fizycznego. Choć wziął udział w wielkim zwycięstwie Boga tego dnia, to jednak z wyczerpania dopuścił do tego, by lęk przed śmiercią przemógł jego wiarę w Boga. Uderzające w tej historii jest to, że choć Eliasz uległ zniechęceniu i rozpacz, to jednak Bóg zwracał się do niego z łagodnością i troskliwością. Dostarczył mu pokarm i wodę (zob. 1 Krl 19,5-6), a był to taki pokarm, który podtrzymywał jego siły przez czterdzieści dni i czterdzieści nocy (zob. 1 Krl 19,8). Gdy Bóg objawił się mu, uczynił to w zupełnie inny sposób niż poprzednio.

Czasami w naszym życiu Bóg odpowiada nam bardzo bezpośrednio, z mocą i w jednoznaczny sposób. To wzmacnia naszą wiarę i sprawia, że czujemy szczególną bliskość Boga.

Innymi razy wahamy się i ulegamy pokusie, sądząc, że zbyt trudno jest podążać za Bogiem w niezachwianej wierze. Poszukujemy odpowiedzi od Boga w sposób zbieżny z naszymi oczekiwaniami, zapominając, że Jego myśli i drogi są wyższe i mądrzejsze niż nasze (zob. Iz 55,8-9). Podobnie jak wielu rzeczy w Bożym stworzeniu nie rozumiemy, tak i nie powinniśmy być zaskoczeni tym, że nie pojmujemy także wielu spraw ze sposobu działania Boga.

Bóg jako nasz dobry i życzliwy Ojciec wie dobrze, czego potrzebujemy. Jak możesz Mu zaufać i polegać na Nim? Zapytaj o to dzisiaj Boga w modlitwie.

.....

Być może modliłeś się o coś przez długi czas, nawet latami, a mimo to czułeś, że Bóg nie odpowiada na te modlitwy. Jezus jednak zapewnia nas: „Proście, a będzie wam dane” (Mt 7,7), a apostoł Jan dodaje: „...jeżeli prosimy o coś według jego woli” (1 J 5,14). Jak rozumiesz tę obietnicę?

Anna jest przykładem pobożnej kobiety, która modliła się o coś bardzo konkretnego (zob. 1 Sm 1,10-17). Początkowo wydawało się, że Bóg nie zamierza wysłuchać jej modlitw, ale ona była wytrwała i wreszcie Bóg odpowiedział w swoim doskonałym czasie oraz zgodnie ze swoją wolą. Czasami oczekiwanie na wysłuchanie modlitw wzmacnia naszą więź z Bogiem i uczy nas pełniej Mu ufać.

W Ps 62,9 czytamy: „Ufaj mu, narodzie, w każdym czasie, wylewajcie przed nim serca wasze: Bóg jest ucieczką naszą!”. *Ufaj*. Czy naprawdę ufamy Bogu, iż On wie, co jest dla nas najlepsze, nawet jeśli nie odpowiada natychmiast na nasze modlitwy? Czy ufamy Mu, że odpowie w swoim czasie i w swój sposób?

Czasami nasze modlitwy nie spotykają się z odpowiedzią tak szybko, jak tego chcemy, czy w sposób, jakiego oczekujemy. Co *Biblia* radzi nam w takich sytuacjach?

- Szukaj woli Bożej, a nie własnej (zob. Mt 6,10 i 1 J 5,14-15).
- Rozważ swoje pobudki (zob. Prz 16,2 i Jk 4,3).
- Zastanów się, czy nie ukrywasz jakiegoś grzechu (zob. Ps 66,18; 1 P 3,12; Prz 15,29).
- Trwaj w Bogu i Jego Słowie (zob. J 15,7).
- Módl się z wiarą (zob. Hbr 11,6; Jk 1,6; Mk 11,24; Mt 21,22).
- Zbadaj stan swojego serca, czy jest pokorne, czy pyszne? (Zob. Jk 4,6 i 1 P 5,6).
- Trwaj w modlitwie (zob. 1 Tes 5,17-18).
- Przebacz tym, którzy zawinili przeciwko tobie (zob. Mk 11,25-26).
- Bóg widzi pełen obraz rzeczywistości i wie, co jest dla nas najlepsze (zob. Rz 8,28; Ef 3,20; Jr 29,11-13). Czasami odpowiada nam tak, jak niegdyś odpowiedział apostołowi Pawłowi:

— „Dosyć masz, gdy masz łaskę moją” (2 Kor 12,9).

Kluczowym faktem określającym naszą reakcję na, jak się nam wydaje, niewysłuchane modlitwy, jest to, jaki mamy obraz Boga. Jeśli postrzegamy Boga jako odległego i obojętnego, nasza więź z Nim będzie słaba. W takiej sytuacji powinniśmy studiować *Biblię* w poszukiwaniu dowodów Jego miłości i troski o nas oraz modlić się, by nasz wypaczony obraz Boga został zastąpiony prawidłowym obrazem.

W czasach Jezusa długie i kwieciste modlitwy, wypowiedane w teatralny sposób, a wcześniej wyuczone na pamięć, były postrzegane jako przejaw wielkiej pobożności. Jezus nie miał nic dobrego do powiedzenia o takich modlitwach (zob. Mt 6,5-8). Obnażał je jako przejaw ostentacji i obłudy.

Uczniowie często widywali Jezusa modlącego się i wiedzieli, że modlitwa jest ważną częścią Jego życia (zob. Łk 5,16; 6,12; 9,18; 22,41; 24,30; Mk 1,35; 6,46). Gdy przyglądali się Jezusowi, widzieli, że Jego postawa różni się od postawy ich przywódców religijnych. Uświadomili sobie, że modlitwa to coś więcej, niż dotąd przypuszczali. Tak więc wreszcie zebrali się na odwagę i poprosili:

— „Panie, naucz nas modlić się” (Łk 11,1).

Jezus nauczył swoich uczniów (i nas), że powinniśmy modlić się zwykłymi i prostymi słowami. Uświadomił nam, że nasze modlitwy muszą być szczere i płynąć z serca.

Przeczytaj Łk 11,2-4 i Mt 6,5-15. Zwróć uwagę na następujące elementy modlitwy, której nauczył nas Jezus:

- *Ojciec nasz, któryś jest w niebie*. W modlitwie uznajemy osobistą więź z Bogiem jako Ojcem Wszystkich.

- *Święć się imię Twoje*. Uznawszy świętość Boga, przychodzimy do Niego ze czcią i szacunkiem.

- *Przyjdź królestwo Twoje*. Oczekując powtórnego przyjścia Chrystusa, przyjmujemy Jego panowanie w nas, tu i teraz, przez Ducha Świętego.

- *Bądź wola Twoja, jak w niebie, tak i na ziemi*. Modląc się, prosimy, by wola Boga spełniała się w naszym życiu. Ufamy, że On wie, co jest dla nas najlepsze, i nie polegamy na własnych pragnieniach.

- *Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj*. W modlitwie prosimy o wszystko, czego potrzebujemy do życia, tak fizycznego (pokarm i woda), jak duchowego (Jezus i Jego Żywe Słowo).

- *Odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy naszym winowajcom*. Modlitwa jest okazją do wyrażenia skruchy, prośnienia o przebaczenie i przypominania, że jak Bóg łaskawie przebacza nam, tak i my powinniśmy przebaczyć tym, którzy nas skrzywdzili.

- *Nie wódź nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego*. W modlitwie powinniśmy też prosić o ochronę przed złem tego świata i przed mocami ciemności (zob. Ps 91,1-16).

- *Twoje jest królestwo i moc, i chwała na wieki wieków. Amen*. Modlitwa służy uznaniu, że wszystko, czym jesteśmy, wszystko, co mamy, i wszystko, co czynimy, należy do Boga. Tylko On jest godny naszej chwały i uwielbienia (zob. 1 Krn 29,11).

Jeśli do tej pory modliłeś się sporadycznie i nieregularnie, to zacznij każdego ranka dzień od zwrócenia się do Boga, który miłuje cię, jak nikt inny. Co powstrzymuje cię przed tym, skoro wiesz, że tak powinieneś czynić? Módl się teraz tak, jak nauczył nas Jezus.

Zgodnie z tym, jak Jezus nauczył nas się modlić, możemy zastosować ten prosty schemat w naszych osobistych modlitwach, a także w modlitwach rodzinnych i w zgromadzeniu, zawsze pamiętając, że modlitwa jest rozmową z Bogiem jak z Przyjacielem. Bardzo często ograniczamy nasze modlitwy jedynie do prośb, podczas gdy Jezus nauczył nas, że modlitwa powinna zawierać znacznie więcej elementów!

Przeczytaj modlitwę Daniela zapisaną w Dn 9,4-19 i wskaż poszczególne części tej modlitwy.

Zastanów się, jak możesz uwzględnić następujące składniki w twoich modlitwach:

Uwielbienie. Jest wyrażane dla Boga za to, kim jest i jaki jest. Przeczytaj Ps 100,1-5, piękny psalm pochwalny. Zwróć uwagę na imiona Boga i wspaniałość Jego charakteru. Chwal Go jako Odkupiciela, Zbawiciela, Poczyciela, Uzdrawiciela, Dobrego Pasterza, Alfę i Omegę, Skאלę i tak dalej.

Wyznanie grzechów i przebaczenie. Gdy mówimy o trwaniu w więzi z Bogiem, nie możemy pomijać tego, co powstrzymuje nas od tej więzi albo odłącza nas od Boga. Im bliżej Boga jesteśmy, tym wyraźniej widzimy naszą niegodność i nikczemność. To skłania nas do błagania Go, by usunął nasze grzechy i ukształtował nasz charakter na swoje podobieństwo. Jeśli oczekujemy Bożego przebaczenia, musimy być gotowi przebaczać bliźnim, którzy zawinili przeciwko nam. „Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego” (Jk 5,16).

Prośby. Jakie wyzwania stoją przed tobą w rodzinie, wśród przyjaciół, w kwestii zdrowia i finansów, w pracy i szkole? W czym potrzebujesz szczególnego Bożego prowadzenia? Kto potrzebuje twojego wsparcia i jak najlepiej możesz go udzielić? Módl się w tych intencjach za siebie i innych, prosząc Boga, by realizował swoją wolę.

Podziękowanie. Przeczytaj Flp 4,6 i pomyśl o wszystkich błogosławieństwach, jakie otrzymałeś i otrzymujesz od Boga. Oczywiście jako pierwsze przyjdą ci na myśl te największe błogosławieństwa, ale nie zapominaj także o tych pomniejszych, które tak często traktujemy jak coś zwykłego, co nam się po prostu należy. Nieustannie jesteśmy odbiorcami Bożego miłosierdzia, ale mimo to tak mało wyrażamy wdzięczności i tak mało wielbimy Tego, który uczynił i czyni dla nas tak dużo!

Za co powinienes uwielbić Boga, co powinienes Mu wyznać, o co powinienes Go poprosić i za co powinienes Mu podziękować? Zacznij to czynić już teraz!

Dlaczego powinniśmy się modlić, skoro Bóg wie wszystko? Dlaczego mamy się modlić do Wszechwiedzącego Boga? Ellen G. White wyjaśniła to następująco: „[Modlitwa] potrzebna jest nie po to, aby Pan poznał, jakimi jesteśmy, ale abyśmy my mogli Go przyjąć. Modlitwa nie sprowadza Boga do nas, lecz podnosi nas do Niego”³⁹. Bóg zna nasze pragnienia i potrzeby. On czyta wszystkie intencje naszego serca. Modlitwa jest dobra dla *nas*. Zaprasza nas do zatrzymania się w pędzie życia, byśmy uznali władzę Boga nad wszystkim i zaczęli się uczyć u Jego stóp. Ponadto gdy prosimy Boga o Jego działanie na naszą rzecz, wówczas otwieramy drzwi do tego działania. Gdy się modlimy, Duch Święty wstawia się za nami, choć nie wiemy, jak powinniśmy się modlić (zob. Rz 8,26-27).

Dlaczego mielibyśmy się modlić, gdy wszystko układa się po naszej myśli? Poczucie samowystarczalności i pychy (zobacz lekcję trzecią) jest jedną z największych przeszkód w rozwijaniu zwyczaju modlitwy. Gdybyśmy uświadamiali sobie, jak bardzo potrzebujemy Boga, przychodzilibyśmy do Niego chętniej i częściej! Skoro doskonali aniołowie wielbią i czczą Boga, to dlaczego my, grzesznicy, nie mielibyśmy tego czynić? Czego Mt 5,6 i Iz 44,3 uczą nas w tej kwestii?

Jaka jest rola wiary w kontekście modlitwy? Przeczytaj Hbr 11,6 i zastanów się nad następującym cytatem: „Wiara i modlitwa są ściśle ze sobą związane i łącznie należy je rozważać. W modlitwie wiary leży Boża nauka, a jest to nauka, którą każdy, kto dzieło swego życia chce uczynić skutecznym, musi jasno pojmować. Chrystus mówi:

— »Wszystko, o cokolwiek byście się modlili i prosili, tylko wiercie, że otrzymacie, a spełni się wam« (Mk 11,24).

Chrystus wyjaśnia, że nasze prośby muszą być zgodne z wolą Bożą; musimy o to prosić, co On nam obiecał, a to, co otrzymamy, musimy wykorzystać na spełnienie Jego woli. Jeżeli dopełnimy tych warunków, wypełnienie obietnicy jest niewątpliwe. (...) Nie musimy szukać żadnych zewnętrznych dowodów błogosławieństwa⁴⁰.

Czy powinniśmy się modlić sami, czy wraz z innymi osobami? Oczywiście najważniejsza jest osobista modlitwa (sam na sam przed Bogiem). Modlitwa i studiowanie *Biblii* są podstawą twojej więzi z Bogiem. Poświęć czas na zastanowienie się nad sobą, zwracając się do Boga i słuchając Jego głosu przemawiającego do ciebie (zob. Mt 6,6). Powinniśmy także modlić się razem jako rodzina czy grupa modlitewna (zob. Dz 12,12), bo gdzie dwaj lub trzej zgromadzają się w imieniu Jezusa, tam Bóg jest z nimi (zob. Mt 18,20). Wreszcie powinniśmy się modlić także w zgromadzeniu (zob. Jk 5,13-16). Wszystkie te trzy rodzaje modlitwy są ważne.

Jak powinniśmy słuchać Boga podczas modlitwy? Otóż modlitwa to nie tylko mówienie do Boga. Powinniśmy dać Bogu czas na „przycinanie” nas przez przemawianie do nas. Najprostszym i najbezpieczniejszym sposobem na słuchanie Boga jest czytanie *Biblii* oraz łączenie modlitwy ze studiowaniem Słowa Bożego w ramach osobistego nabożeństwa. Musimy się wystrzegać praktyk polegających na opróżnianiu umysłu czy słuchaniu własnych myśli, a skupiać się raczej na zgłębianiu *Biblii*.

Co w powyższych zaleceniach stanowi największe wyzwanie dla ciebie?

³⁹ Ellen G. White, *Pokój, o jakim marzysz*, wyd. 2, Warszawa 2025, s. 118-119.

⁴⁰ Tamże, *Wychowanie*, Warszawa 1992, s. 181.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Gdybyśmy więcej myśleli i mówili o Jezusie, a mniej o sobie, silniej odczuwalibyśmy Jego obecność”⁴¹.

„Jeśli będziemy kierowali się wątpliwościami i obawami lub starali się rozstrzygnąć wszystko, czego dokładnie nie rozumiemy, zanim uwierzemy, nasze dylematy tylko się zwiększą i pogłębią. Jeśli jednak przyjdziemy do Boga jako istoty bezradne i zależne, czyli właśnie takimi, jakimi jesteśmy, i jeśli w pokornej wierze przedstawimy nasze potrzeby Temu, którego wiedza jest nieskończona, który widzi wszystko, co dzieje się w stworzeniu, i który włada wszystkim swoją wolą i słowem, On może i pragnie wysłuchać nasze wołanie i sprawi, że w naszym sercu rozbłyśnie światło”⁴².

„Możemy wznieść się bliżej nieba na skrzydłach chwały oddanej Bogu. Na dziedzińcach nieba aniołowie wysławiają Pana pieśniami i muzyką, a gdy my wyrażamy naszą wdzięczność, nasze nabożeństwa stają się podobne do nabożeństw zastępów niebiańskich. (...). Przyjdźmy zatem z pełną czci radością do naszego Stwórcy, zanosząc »pienia dziękczynne przy dźwięku muzyki« (Iz 51,3 BT)”⁴³.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jakie przesłanie zawarte w powyższych cytatach najsilniej cię inspiruje? Które z nich jest dla ciebie największym wyzwaniem?
2. Czego możemy się nauczyć w kwestii modlitwy z przykładu innych postaci opisanych w *Biblii*? (Zob. np. Ezd 10,1; 2 Krl 13,4; Jon 4,2-3; Ha 3,1; 2 Krl 19,14-19; Jr 32,16-25; Ne 1,4-11; 1 Krl 8,22-54).
3. Jaka jest rola postu w połączeniu z modlitwą?
4. Czy powinieneś coś zmienić w twojej praktyce modlitwowej pod wpływem tego, czego nauczyłeś się z tej lekcji? Jeśli nie zauważasz potrzeby zmian, uzasadnij to.

PODSUMOWANIE

Biblia zawiera przykłady ludzi, którzy mieli intensywne i niewzruszone życie modlitwne, a także takich, którzy tego rodzaju zwyczaju nie mieli. Studiując Słowo Boże, natrafiamy na ludzi, z którymi możemy się utożsamiać pod względem stanu naszej więzi z Bogiem. Znajdujemy też liczne obietnice, które motywują nas i kierują nami w naszej osobistej pobożności. Duchowy rozwój powinien być naszym celem. Mamy kierować wzrok na Jezusa, nadzwyczajny przykład we wszystkich sprawach, Autora i Dokończyciela naszej wiary.

⁴¹ Ellen G. White, *Pokój, o jakim marzysz*, wyd. 2, Warszawa 2025, s. 132.

⁴² Tamże, s. 124.

⁴³ Tamże, s. 135.